

РЕШЕНИЕ

№ 11764

гр. София, 25.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65 състав, в публично заседание на 18.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **2539** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145- чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 45в, ал. 5 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).
Образувано е по жалба на Д. Н., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на А., срещу Решение № 229 от 11.02.2026 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ – МС), с което на основание чл. 75, ал.1, т.2 и т.4, вр. с чл. 8 и чл.9 от ЗУБ е отказано да му се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се твърди, че решението е незаконосъобразно, поради допуснати при постановяването му съществени нарушения на административнопроизводствените правила, неправилно приложение на материалния закон и е в противоречие с целта на закона. Според жалбоподателя, административният орган не е обсъдил всички факти и обстоятелства, свързани с актуалната обстановка в държавата му на произход – А.. Твърди, че изводите, направени в него, са напълно формални, което е довело и до ненадлежно мотивиране на решението. Изложени са доводи, че председателят на ДАБ - МС е следвало да събере доказателства относно актуалната обстановка в А., въз основа на нея да прецени наличие на основания за предоставяне на хуманитарен статут. Моли съда да отмени обжалваното решение и да върне преписката на административния орган за ново произнасяне по молбата за закрила.

Ответникът, председателят на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет, изпраща административната преписка по издаване на оспореното решение. В съдебно заседание, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата, излага доводи за законосъобразност на административния акт. Моли съда да отхвърли обжалването.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и

доводите на страните, по свое убеждение и по реда на чл. 235, ал. 1 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК, намира за установено от фактическа страна, следното:

С молба до ДАБ при МС с вх. № ПМЗ-ВР-2846 от 17.09.2025 г. на Регистрационно-приемателен център (РПЦ) - С., към ДАБ – МС, Д. Н., гражданин на А., роден на 27.09.2006г. в пров. Парван, А., етническа

принадлежност - таджик, вероизповедание: мюсюлманин сунит, семейно положение - неженен, е поискал предоставяне на международна закрила. Самоличността му е установена въз основа на декларация по чл. 30, ал.1, т.3 от ЗУБ.

След като напуска самоволно РПЦ и е в неизвестност с Решение № 5374 от 14.11.2025г. на председателя на ДАБ - МС, на основание чл. 77, ал.1, вр. с чл.15, ал.,1, т.1 и т.3 от ЗУБ, производството за предоставяне на международна закрила е прекратено. След като е задържан в Република А. и е върнат в Република Б., на 10.12.2025г. чуждият гражданин е подал молба с рег. № УП18012/10.12.2025г. с искане за възобновяване на производството за предоставяне на международна закрила. С докладна записка ПМЗ-ВР-4040/11.12.2025г., е предложено производството да бъде възобновено, поради наличие на основания по чл. 77, ал.2 от ЗУБ.

С писмо рег. № УП11012/10.12.2025 г. на ДАБ-МС (л. 27), началник отдел “ПМЗ - кв. Военна рампа” е изискал от Държавна агенция "Национална сигурност" (ДАНС) писмено становище по постъпилата молба за международна закрила. С писмо рег. № М-77 от 08.01.2026г. (л.21) директорът на специализирана дирекция “М” - ДАНС уведомява председателя на ДАБ-МС, че към момента ДАНС не възразява да бъде предоставена закрила на лицето в случай, че отговаря на условията по ЗУБ.

С Д. Н. са проведени интервюта на 03.12.2025г. и на 19.12.2025г., в които заявява, че е напуснал А. преди около четири години, като е преминал нелегално през И. и Турция, след което е продължил към Европа. В Турция е пребивавал около две години в [населено място], където е работил в хлебарница. Напуснал е Турция поради страх от депортиране в А.. Влязъл е нелегално на територията на Република, Б. около пет месеца, преди проведеното интервю, като е бил задържан от полицейските органи и настанен в затворен център за срок от 20 дни. Впоследствие е напуснал Б., като е преминал транзитно през С., У. и А.. Твърди, че не е изчакал решението по подадената от него молба за международна закрила в Б., тъй като е получил информация от други лица, че решенията се постановяват след продължителен период от време. Посочва, че целта му е била да отиде във Ф., където вуйчо му има статут. Като причина за напускане на А. посочва, че бил заплашван от талибаните, поради заниманията си с пеене, а талибаните забраняват пеенето. Твърди, че е съществувала реална опасност за живота му. Направил е опит да се премести в друг град, но и там е бил заплашван, поради което се върнал в родното си място. Твърди, че талибаните отрязали пръстите на вуйчо му, с когото свирели и пеели, а него го заплашили, че ще му отрежат езика. Талибаните го преследвали и заплашвали и в [населено място], но не разполага с доказателства, защото турската полиция взела телефона му. Заявява, че не е имал други проблеми, освен свързаните с преследването от талибаните. Не е политически, ангажиран и никога не е членувал в политическа партия или организация, не е бил съден или осъжда, не е имал проблеми във връзка с етническата си принадлежност и религията, която изповядва.

Със становище рег. № УП 18012 от 15.01.2026 г. е предложено на председателя на ДАБ – МС да откаже предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на Д. Н..

С оспореното в настоящото производство Решение № 229/ 11.02.2026г. председателят на ДАБ – МС, на основание чл. 75, ал.1, т.2 и 4, вр. с чл.8 и чл.9 от ЗУБ, отказва да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на Д. Н.. Приел е, че за кандидата не са налице предпоставки за

предоставяне статут на бежанец по ЗУБ. Изтъкнал е наличие на редица противоречиви факти в представената бежанска история и поведението на кандидата след подаване на молбата за закрила. От факта, че при първоначалното си преминаване на територията на Република Б. от Турция, чуждият гражданин не се е предал сам на българските власти, а е бил задържан от полицията, видно от Заповед № 4432ПАМ-218/29.08.2025 г. на ГДГП - Б. и след подаването на молбата за международна закрила не изчаква решение по нея, а напуска самоволно лагера, административният орган е извел извод, че чужденецът използва молбата си за предоставяне на международна закрила с цел да осуети изпълнението на наложените му принудителни административни мерки от органите на МВР, както и че е напълно незаинтересован молбата му за международна закрила да бъде разгледана от компетентните органи в Република Б.. Счита, че афганистанският гражданин не е направил релевантни твърдения за осъществено спрямо него преследване по изброените в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ основания. Заключил е, че става дума за мигрант, а не за лице, нуждаещо се от международна закрила, както и че след напускането си на родината Д. Н. е имал достатъчно време да се запознае с общоизвестни за страната си факти и с тази цел се стреми да представи значими за ЗУБ обстоятелства, с които да се опита да получи международна закрила. След като е приел, че действията и твърденията на кандидата дават основание да не се кредитира бежанската история с доверие, не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по чл.8, ал.1 от ЗУБ и че афганистанският гражданин реално не е посочил никакви основателни опасения от преследване, визирани в чл.8, ал.1, т.1 от ЗУБ., е заключил, че твърденията на молителя не съдържат информация за осъществено спрямо него преследване и по смисъла на чл.8, ал.2-5 ЗУБ, както и риск от бъдещо такова. Приел е и че не се установяват положителни предпоставки и липсват данни за отрицателни предпоставки по чл.8, ал.7 и чл.8 от ЗУБ и е отхвърлил искането за предоставяне на статут на бежанец като неоснователно. Счита, че не са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по чл.9, ал.1, т.1 и т.2 от ЗУБ. По отношение на основанието по чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ в решението, след като се е позовал на информацията за обстановката в А., изложена в справка с вх. № МД-02-657/17.12.2025г., изготвени от дирекция “Международна дейност” при ДАБ-МС и е съобразил Решение на СЕС от 17 февруари 2009г. по дело С-465/2007г., както и тълкуването на понятието “посегателство” в чл.15, б. “в” от Директива 2004/83/ЕО относно минималните стандарти за условията за предоставяне на статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила, административният орган е приел, че насилието в страната на произход на жалбоподателя не е безогледно и повсеместно на цялата територия и обстановката в А. сама по себе си не дава основание да се приеме, че по отношение на чужденеца е налице страх от преследване. Председателят на ДАБ-МС е направил преценка, че дори да е налице обща ситуация на несигурност в държавата по произход, то тя не е достигнала степен на безогледно насилие, с опасност от тежки посегателства, което да е основание за предоставяне на международна закрила на базата на общата ситуация, поради което е приел и искането за предоставяне на хуманитарен статут за неоснователно.

Като част от административната преписка е представена справка, изготвени от дирекция “Международна дейност” на ДАБ-МС относно актуалната политическа и икономическа обстановка в А. с вх. № МД-02-657 от 17.12.2025г.

В хода на съдебното обжалване от ответника са представени допълнително справки, изготвени от дирекция “Международна дейност” на ДАБ-МС: с вх. № МД-02-71 от 26.02.2026г. относно А.; с вх. № МД-02-377/04.07.2025г. относно актуалната обществено-политическа обстановка в А.; справка вх. № МД-02-161/31.12.2024г. относно А. и справка МД-02-609/20.11.2025г. относно общото положение в А. и как Турция защитава и регламентира правата на бежанците.

От жалбоподателя са представени насоки относно А. от Върховния комисариат на ООН за

бежанците, актуализирани към септември 2025г.

При така приетото за установено, настоящият съд прави следните правни изводи:

Решението е постановено от компетентен административен орган–председателя на ДАБ - МС, съгласно чл.48, ал.1, т.1 от ЗУБ.

Заповедта е издадена в писмена форма, при спазване на административнопроизводствените правила, при правилно прилагане на материалния закон и в съответствие с неговата цел.

От приетите и неоспорени по делото доказателства се установява, че жалбоподателят е информиран писмено на разбираем за него език за реда, който ще се следва в производството, за правата и задълженията му, както и за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци (чл. 58, ал. 8 ЗУБ). Преди провеждането на интервюто е дал съгласието си, заявил е, че няма пречки за провеждането му, по време на интервюто му е била дадена възможност да изложи бежанската си история и да ангажира доказателства в подкрепа на твърденията си на заявления от него език, като за целта е бил осигурен превод. След провеждане на интервюто текстът на протокола му е преведен на разбираем от него арабски език, удостоверил е с подписа си, че няма възражения по него. В съответствие с изискването на чл. 73 ЗУБ, молбата е била разгледана индивидуално, като на кандидата е била дадена възможност да изложи всички свои доводи свободно и добросъвестно и не е бил ограничен да посочи и евентуално да представи доказателства в подкрепа на твърденията си.

Обжалваното решение е издадено и в съответствие с материалния закон. Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ статут на бежанец в Република Б. се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Правилен е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини не представляват материалноправно основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Законосъобразен и обоснован е изводът на административния орган, че заявените от жалбоподателя обстоятелства не могат да бъдат свързани с нито една от причините за преследване посочени в закона.

В настоящия случай правилно ответникът, изхождайки от фактите от изнесената пред него бежанска история, поведението на жалбоподателя и липсата на доказателства, възприема извод за липса на такова преследване, което да се обосновава по някоя от причините, посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. В бежанската история няма нито един обоснован фактически довод за проявен спрямо оспорвания акт на преследване от страна на официалните власти в А., която се явява страната по произход за търсещия закрила. Няма нито един наведен довод от жалбоподателя, че същият е обект на преследване в А. и от някоя друга организация. В действителност в бежанската история има доводи, че жалбоподателят е бил заплашван за това, че пее, но той е работел като автомонтъор/ механик, в [населено място] е работел в хлебарница и няма доказателства да е бил обект на преследване за това, че пее. В бежанската история няма релевантно преследване, нито се обосновава наличие на реална опасност от бъдещо такова в страната му на произход по някоя от причините, които се сочат в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ.

В проведените интервюта той изрично заявява, че не е нямал проблеми, свързани с религията, която изповядва или с етническата му принадлежност на таджик. От бежанската му история става ясно, че е напуснал А., заради проблеми с талибаните преди идването им на власт и в търсене на по-добър живот и работа. От събраните доказателства не се доказва наличие на преследване или основателен страх от преследване поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическото му мнение и/или убеждение, поради

което липсват законови основания на същия да бъде предоставен статут на бежанец. Доводи в тази насока не се излагат от жалбоподателя пред съда и в жалбата.

По изложените съображения решението в частта, в която председателят на ДАБ-МС е отказал на основание чл.75, ал.1, т.2 от ЗУБ да предостави на Д. Н. статут на бежанец е законосъобразно и обжалването в тази част следва да бъде отхвърлено.

Съдът намира за правилна и преценката на административния орган относно основателността на молбата за предоставяне на хуманитарен статут на основание чл. 9,ал.1, т.1 и т.2 от ЗУБ. Съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция; 2. изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; 3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

В разглеждания случай жалбоподателят е напуснал доброволно, а не поради опасност да бъде осъден на смъртно наказание или екзекуция или пък да бъде подложен на изтезание или нечовешко или унижително отнасяне или наказание.

Третото обстоятелство, което обосновава извод за предоставяне на хуманитарен статут е това по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ - наличие на тежки заплахи срещу живота и личността на чужденеца като цивилно лице поради безогледно насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. При преценката за наличието на тези основания, следва да се съобрази задължителното тълкуване на чл. 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО, дадено в Решение от 17 февруари 2009 г. по дело № С-465/07 /М. Е. and N. Е. vs S. van J. /на разширен състав на Съда на Европейските Общности, по отправено от холандска страна преюдициално запитване за приложението на чл. 15 б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета (приложимо и по отношение на действащата вече Директива 95/2011). В него е посочено, че съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи. Конкретизирано е, че съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Също така, имайки предвид мотивите на решението по дело № С-465/07, въпреки че не е необходимо кандидатът да е персонално застрашен, за да се ползва от защита по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, то в колкото по-голяма степен кандидатът е в състояние да докаже, че е конкретно засегнат, поради фактори, свързани със специфичните му лични обстоятелства, толкова по-ниска степен на насилие е необходимо да бъде установена, за да му бъде предоставена субсидиарна закрила и съответно - колкото по-малко той е в състояние да покаже, че лично би бил обект на насилие, толкова по-голяма степен на насилие следва да бъде установена.

Сигурността на държавата по произход търпи непрекъснато развитие и промяна, като

всеки решаващ орган или съд следва да отчита ситуацията такава, каквато е към момента на решаване на спора пред него. В този смисъл и доказателствата за действителното положение, от които да се направи извод за сигурността за живота на търсеция убежище, следва да са актуални.

В конкретния случай, за да отхвърли молбата за закрила, решаващият орган се позовава, както на твърденията в интервюто, така и на фактите, които се съдържат в справките за А. на директора на Дирекция "Международна дейност" на ДАБ – МС. На основание чл. 21, т. 8 от Устройствения правилник на ДАБ при МС, дирекцията събира, поддържа и актуализира база данни за държави по произход и за трети сигурни държави, включваща обща географска, политическа, икономическа и културна информация, информация за правната уредба и за спазването на правата на човека.

В случая се установява от представените справки, че в А. има някои признаци на умерено икономическо съживяване. Талибаните продължават регионалния и международно дипломатически ангажимент. А. търси търговски и дипломатически партньорства. Според доклада на ООН за ситуацията в А., публикуван на 3 декември 2025г. Има регистрирани инциденти, свързани със сигурността, атаки на групите на съпротивата и убийства от въоръжени неизвестни лица, но те не са повсеместни и насилието не достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че жалбоподателят, поради самия факт на присъствието си на територията на страната се излага на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи.

Не се установява да са налице и основания, визирани в чл. 9, ал. 6 и ал. 8 от ЗУБ, за да се приема извод за предоставяне на такъв статут.

При постановяване на решението не е нарушен и принципът "non-refoulement" (забрана за връщане). Посоченият принцип е установен от чл. 33 от Конвенцията за статута на бежанците и е възприет и в действащия в Република Б. Закон за убежището и бежанците (чл. 4, ал. 3). Установено е че чуждият гражданин не е бил принуден да напусне страната си на произход поради наличието на заплаха за живота или свободата му или опасност от изтезания, жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание. Ето защо, след като завръщането на жалбоподателя няма да застраши неговите живот и здраве и няма да го постави в опасност от изтезания или нечовешко отношение, не е нарушен и принципът "non-refoulement". Освен това следва да се има предвид и че, както посочва и ВКБООН, забраната за връщане, предвидена в чл. 33, параграф 1 от Конвенцията от 1951г., сама по себе си не предполага право на лицето да получи убежище в определена държава.

Административният орган е изпълнил задължението си за задълбочено и всестранно установяване на релевантните факти, а именно извършил е проверка доколко е налице опасност от преследване или реална опасност от тежко посегателство, обсъдил е актуалната обстановка в страната по произход, като данните от справките на ДАБ съвпадат с отразеното в решението.

Правилно е преценено и поведението на търсеция закрила, който с действията си - самоволното му напускане на РПЦ и незаконното преминаване на границата, е изразил нежеланието си да му бъде предоставена международна закрила в Република Б. и в този смисъл да се ползва от съответно полагащите му се права на лице с предоставена международна закрила, незаинтересованост и бездействие, както и обосновава извод, че жалбоподателят използва молбата за предоставяне на международна закрила с цел

да осуети изпълнението на наложените му принудителни административни мерки от органите на МВР.

С оглед изложеното и като е приел, че не са налице основания по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия, административният орган е постановил правилно и законосъобразно решение. Последното мотивира извод за неоснователност на жалбата, която следва да бъде отхвърлена.

Водим от горното, на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, I отделение, 65-и състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. Н., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на А., срещу Решение № 229 от 11.02.2026 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: